

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж.2-318/18
Дана: 25.05.2018. године
К р а г у ј е в а ц

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Милевке Миленковић, председника већа, Жарка Стевановића и Татјане Мишић, чланова већа, са судијским помоћником Тином Филиповић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из чл. 206 ст. 2 у вези ст. 1 Кривичног законика (КЗ) у вези чл. 33 КЗ, решавајући о жалби Вишег јавног тужиоца у Јагодини, изјављеној против решења Вишег суда у Јагодини Кв-121/18 од 10.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 25.05.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба Вишег јавног тужиоца у Јагодини, изјављена против решења Вишег суда у Јагодини Кв-121/18 од 10.05.2018. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Јагодини Кв-121/18 од 10.05.2018. године, у I ставу изреке, обустављен је кривични поступак против окривљеног АА, по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Јагодини Кт.бр.171/98 од 29.12.2006. године, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из чл. 206 ст. 1 КЗ у вези чл. 33 КЗ (важећег Кривичног законика „Сл. Гласник РС“ бр. 85/2005...94/2016) услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, а у II ставу изреке, укинута је притвор који је према окривљеном АА одређен решењем Окружног суда у Јагодини К-9/07 од 23.01.2008. године.

Против наведеног решења жалбу је изјавио Виши јавни тужилац у Јагодини, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијано решење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исто преиначи тако што ће одбити као неоснован захтев браниоца окривљеног АА да се утврди да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења окривљеног за кривично дело разбојништво из чл. 206 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 33 КЗ (или из чл. 206 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 33 КЗ а према измењеној оптужници ВЈТ Јагодина од 28.02.2018. године).

Апелациони суд је одржао седницу већа, на којој је размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаним решењем, које је испитао у смислу одредбе чл. 467 ст. 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалби, па је након оцене навода и предлога у изјављеној жалби, нашао:

Жалба је неоснована.

Првостепено решење није донето уз битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 2 ЗКП, јер су у образложењу истог дати јасни, довољни и непротивречни разлози о чињеницама које су од утицаја на доношење одлуке о наступању апсолутне застарелости кривичног гоњења, па су супротни наводи у жалби јавног тужиоца оцењени као неосновани.

Правилно је поступио првостепени суд када је, одлучујући о захтеву браниоца окривљеног АА за утврђење да је према истоме наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Јагодини Кт.бр.171/98 од 29.12.2006. године, нашао да су испуњени услови прописани одредбом чл. 103 тач. 4 КЗ у вези чл. 104 ст. 6 КЗ и за такву своју одлуку у образложењу решења дао је јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, због чега је жалба јавног тужиоца оцењена као неоснована.

Наиме, чињенични опис дела дат у оптужници Окружног јавног тужилаштва у Јагодини Кт.бр.171/98 од 29.12.2006. године, која је у конкретном случају ступила на правну снагу и по којој је вођен кривични поступак, јавни тужилац правно оцењује као кривично дело из чл. 206 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 33 КЗ тада важећег Кривичног законика, а у којој се, поред осталог, наводи да је окривљени АА дана 14.12.1997, године по претходно учињеном договору и заједничким деловањем са окривљеним ББ употребом силе против неког лица, одузео туђе покретне ствари у намери да њиховим присвајањем прибаве себи противправну имовинску корист, на тај начин што су са маскама од женских најлонских чарапа на лицу, ушли у кућу оштећеног ВВ кроз прозор помоћне зграде, те потом док је његов отац ГГ лежао на каучу, у циљу спречавања отпора, истог више пута секиром ударили у пределу главе и леђа, наневши му при том телесне повреде лаке природе, а затим одузели кожну торбу која је била поред кауча, у којој се налазило 90.000,00 динара и 30.000 дем, у противвредности од 99.000,00 динара, у разним апоенима, све у укупној вредности од 189.000,00 динара, одговара садашњем кривичном делу из чл. 206 ст. 1 КЗ у вези чл. 33 КЗ, за које је прописана казна затвора од две до десет година, како то правилно налази и првостепени суд.

Ово стога, јер изменама и допунама Кривичног законика из 2009. године није прописано извршење кривичног дела разбојништво од стране више лица у смислу раније инкриминације из чл. 206 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, за које је запређена казна затвора од три до петнаест година, а напред наведене противправне радње окривљеног су према важећем Кривичном законуку обухваћене кривичним делом разбојништво из чл. 206 ст. 1 КЗ у вези чл. 33 КЗ, које је блаже по окривљеног, прама запређеној казни, будући да у конкретном случају нису испуњени законски услови за постојање квалификованог облика предметног кривичног дела из чл. 206 ст. 2 КЗ важећег Кривичног законика „Сл. Гласник РС“ бр. 94/2016, с обзиром да исто није учињено од стране групе, коју чине, поред осталих услова, најмање три лица у смислу чл. 112 ст. 22

КЗ, нити је неком лицу са умишљајем нанесена тешка телесна повреда, а при том и вредност одузетих ствари, тј. укупна противправна имовинска корист коју су окривљени прибавили кривичним делом, не прелази износ од 1.500.000,00 динара.

Дакле, како суд сходно одредби чл. 420 ст. 2 ЗКП није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела, већ је само обавезан да се држи чињеничног стања изложеног у опису дела из оптужног акта и како се сходно одредби чл. 5 ст. 1 и 2 КЗ на учиниоца кривичног дела има применити закон који је важио у време извршења кривичног дела, осим ако је измењени закон блажи за учиниоца, то је правилан закључак првостепеног суда дат у побијаном решењу да се инкриминисане радње окривљеног могу једино квалификовати као кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из чл. 206 ст. 1 КЗ у вези чл. 33 КЗ, за које је дана 14.12.2017. године наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, с обзиром да је у смислу одредбе чл. 104 ст. 6 КЗ од извршења кривичног дела окривљеног (дело извршено 14.12.1997. године) прошло два пута онолико времена колико се по закону тражи за застарелост тог кривичног дела (чл. 103 тач. 4 КЗ).

Следствено изнетом, жалбени наводи јавног тужиоца да првостепени суд није био овлашћен да мења правну квалификацију кривичног дела, када се има у виду да је у првобитној оптужници наведен и износ противправно прибављене користи у девизном новцу и да је суд прекорачио своја овлашћења, јер се мимо главног претреса упустио у оцену чињеничног стања и правне квалификације кривичног дела, при том не помињући измењену оптужницу од 28.02.2018. године, оцењени су као неосновани и истима се не доводи у сумњу законитост и правилност побијаног решења.

Ово стога што ранија оптужница садржи динарску противвредност одузетог новца у страној валути, која је утврђена економско-финансијским вештачењем од 26.12.2006. године, па није било места интервенцији тужиоца у односу на чињенични опис кривичног дела, односно, висину прибављене противправне имовинске користи, као квалификаторне околности за постојање тежег облика кривичног дела након наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, што је првостепени суд правилно имао у виду.

Стоји чињеница да је веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП првостепеног суда решењем обуставило кривични поступак против окривљеног АА услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, иако је у смислу одредбе чл. 383 ст. 1 ЗКП судеће веће требало да одлучи да се главни претрес одржи како би се донела пресуда којом се одбија оптужба (чл. 422 ЗКП), будући да је главни претрес у овој кривичноправној ствари отпочео. Међутим, одлуке првостепеног суда (решење о обустави кривичног поступка и пресуда о одбијању оптужбе) производе исте правне последице, у корист окривљеног, јер се кривично гоњење више не може предузети, па је по оцени Апелационог суда, као другостепеног, овај пропуст суда без утицаја на правилност и законитост одлуке, а тим пре што жалба јавног тужиоца није изјављена у том правцу.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе чл. 467 ст. 4 ЗКП, Апелациони суд је одлучио, као у изреци решења.

Судијски помоћник-записничар
Тина Филиповић,с.р.

Председник већа-судија
Милевка Миленковић,с.р.